

te zijn, ontwikkelde de Europese Bankautoriteit (“EBA”) op eigen initiatief deze richtsnoeren op grond van de artikelen 16 en 26, 1. van verordening (EU) nr. 1093/2010³⁴.

De richtsnoeren geven een systematische methodologie aan de hand waarvan de stresstesten gepland, uitgevoerd en gerapporteerd moeten worden. De richtsnoeren bepalen welke 4 stresstests bij prioriteit moeten worden uitgevoerd en tegen 3 juli 2019 aan de EBA gerapporteerd moeten worden in het kader van diens eerste *peer review*. Deze richtsnoeren, die overeenkomstig artikel 16, 3. van verordening (EU) nr. 1093/2010 door de bevoegde autoriteiten en financiële instelling nageleefd moeten worden, vinden toepassing twee maanden nadat ze in alle officiële talen van de Europese Unie werden uitgevaardigd.

R.F. en G.H.

Wet van 22 april 2016 houdende wijziging en invoering van bepalingen inzake consumentenkrediet en hypothecair krediet in verschillende boeken van het Wetboek van economisch recht (BS 4 mei 2016, treedt in werking op 1 december 2016)

BANK- EN KREDIETWEZEN

Hypothecair krediet – Kredietovereenkomst

CONSUMENTENRECHT

Consumentenrecht – Nationaal recht – Consumentenkrediet

BANQUE ET CRÉDIT

Crédit hypothécaire – Contrat de crédit

DROIT DE LA CONSOMMATION

Droit de la consommation – Droit national – Crédit à la consommation

Met deze wet worden de bepalingen van Boek VII van het Wetboek van economisch recht (WER) inzake hypothecair krediet grondig aangepast, teneinde richtlijn nr. 2014/17/EU³⁵ om te zetten.

In de eerste plaats worden in artikel I.9 WER (definities eigen aan Boek VII) nieuwe definities toegevoegd en bestaande definities aangepast. Een belangrijke wijziging daarbij is de aanpassing van de definitie “hypothecair krediet”, waardoor consumentenkredieten met hypotheekstelling voortaan ook onder de regelgeving

inzake hypothecaire kredieten zullen vallen (introductie van het onderscheid hypothecair krediet met een roerende of onroerende bestemming).

Naast een aantal aanpassingen van de regeling inzake consumentenkrediet teneinde maximale gelijkstelling en afstemming van de bepalingen te garanderen, wordt de regeling inzake hypothecair krediet o.a. op de volgende vlakken aangepast:

- verboden reclame- en marketingcommunicatie en de informatieplicht middels een prospectus;
- de totstandkoming van de kredietovereenkomst en inzonderheid de precontractuele informatie, informatievoorschriften voor de kredietbemiddelaar, de verplichting om een passende toelichting te verschaffen, gedragsregels, de raadgevingsplicht en de onderzoekplicht;
- het herroepingsrecht voor hypothecair krediet met roerende bestemming;
- onrechtmatige bedingen (bv. verbod dossierkosten te vragen voor hypothecair krediet met roerende bestemming, de berekening van de debetrente, het aanbrenge van wijzigingen aan de voorwaarden of zekerheden van een lopend hypothecair krediet met onroerende bestemming, het verbod op koppelverkoop en een voorwaardelijke toelating van gebundelde verkoop, ongeoorloofde waarborgen);
- de uitvoering van de overeenkomst (terbeschikkingstelling van het kapitaalbedrag, financiering van goederen en diensten, maximale kosten en terugbetalingstermijnen vervroegde terugbetaling en beëindiging), overdracht van de kredietovereenkomst, niet-uitvoering, zekerheden door derden; en
- gedragsregels voor kredietverstrekking via kredietbemiddelaars.

Verder vervangt de wet Hoofdstuk 3 van Titel 5 van Boek VII WER inzake de burgerrechtelijke sancties (o.a. nietigheid of ontbinding van de kredietovereenkomst, schadevergoedingen en beperkingen van de verplichtingen) die de kredietgever, de kredietbemiddelaar of de consument kunnen oplopen wanneer ze bovenvermelde verplichtingen niet naleven en wijzigt ze de bepalingen van Boek XV WER inzake de strafrechtelijke handhaving m.b.t. inbreuken op Boek VII.

De wet bevat tot slot overgangsbepalingen die de toepassing van welbepaalde nieuwe bepalingen op nog te sluiten en reeds lopende kredietovereenkomsten regelen (zie art. 41).

R.F. en G.H.

Wet van 22 april 2016 tot omzetting van richtlijn nr. 2014/49/EU inzake depositogarantiestelsels en

³⁴. Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van besluit nr. 2009/78/EG van de Commissie (*Pb.L.* van 15 december 2010, afl. 331, 12).

³⁵. Richtlijn nr. 2014/17/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 februari 2014 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen en tot wijziging van de richtlijnen nr. 2008/48/EG en nr. 2013/36/EU en verordening (EU) nr. 1093/2010 (*Pb.L.* van 28 februari 2014, afl. 60, 34).

houdende diverse bepalingen (BS 12 mei 2016, in werking getreden op 12 mei 2016)

FINANCIEEL RECHT

Algemeen – Depositobescherming

DROIT FINANCIER

Généralités – Protection des dépôts

Deze wet zet richtlijn nr. 2014/49/EU³⁶, die een maximale harmonisatie beoogt van de regels inzake depositobescherming, gedeeltelijk om door wijzingen aan te brengen in de wet van 25 april 2014³⁷ (bankenwet) en het koninklijk besluit van 14 november 2008³⁸. De richtlijnbevestigingen van eerder technische aard zullen nog omgezet worden bij een koninklijk besluit dat o.a. het koninklijk besluit van 16 maart 2009³⁹ zal aanpassen.

De wet wijzigt de bankwet o.a. op de volgende vlakken:

- de kasbonnen worden, gebruik makend van de uitzondering op de uitsluiting van financiële instrumenten, in artikel 3, 68° en 69° onder de gewaarborgde en in aanmerking komende deposito's geplaatst;
- het doel van het depositogarantiestelsel wordt uitgebreid tot de financiering van de afwikkeling van kredietinstellingen en de financiering van maatregelen voor het veiligstellen van de toegang van depositanten tot gewaarborgde deposito's in het kader van het faillissement van de betrokken kredietinstelling;
- een bijkomende bescherming bij tijdelijk hoge rekeningstanden ingevolge onroerendgoedtransacties voor particuliere woningen of bepaalde levensgebeurtenissen of uitbetalingen of vergoedingen die sociale doeleinden dienen wordt ingevoerd, bovenop het maximumbedrag van 100.000 EUR per deposant en per deelnemende instellingen;
- de terugbetalingstermijn wordt op 7 werkdagen i.p.v. op 20 dagen gebracht, evenwel middels een

overgangperiode die wordt aangevuld met een sociale uitbetalingsprocedure (art. 419).

De wet past in het koninklijk besluit van 14 november 2008 de benaming van het Bijzonder Beschermingsfonds aan (voortaan het "Garantiefonds voor financiële diensten") en voegt o.a. een artikel 5/1 toe dat de terugbetaling regelt van depositanten van bijkantoren in België die werden opgericht door kredietinstellingen uit een andere EU-lidstaat en *vice versa*, alsmede bepalingen die de financieringsvereisten met verplichte *ex-ante* en *ex-post* bestanddelen – zoals de krachtens artikel 9, § 4 nader door de Koning vast te stellen buitengewone bijdragen ingeval de activa van het Garantiefonds niet volstaan – nader uitwerken.

Tot slot heft de wet, door artikel 3, a) van de wet van 7 december 1998⁴⁰ op te heffen, de opdracht met betrekking tot depositobescherming van het Beschermingsfonds voor deposito's en financiële instrumenten op, zodat enkel het Garantiefonds bevoegd is voor betalingen in het kader van de depositobescherming. Ook kent ze in artikel 45, § 1, 3°, j) van de wet van 2 augustus 2002⁴¹ toezichthoudende bevoegdheden toe aan de FSMA m.b.t. de door de kredietinstelling aan de huidige en potentiële depositohouders te verschaffen informatie inzake het depositogarantiestelsel.

R.F. en G.H.

Koninklijk besluit van 25 april 2016 tot wijziging, met het oog op de tenuitvoerlegging van verordening (EU) nr. 596/2014, van het koninklijk besluit van 14 november 2007 betreffende de verplichtingen van emittenten van financiële instrumenten die zijn toegelaten tot de verhandeling op een gereglementeerde markt en van het koninklijk besluit van 21 augustus 2008 houdende nadere regels voor bepaalde multilaterale handelsfaciliteiten (BS 19 mei 2016, in werking getreden op 3 juli 2016)

FINANCIEEL RECHT

Financiële markten – Marktmissbruik

DROIT FINANCIER

Marchés financiers – Abus de marché

Dit koninklijk besluit voert een aantal aanpassingen door aan het koninklijk besluit van 14 november 2007⁴² en

^{36.} Richtlijn nr. 2014/49/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 inzake de depositogarantiestelsels (*Pb.L.* van 12 juni 2014, afl. 173, 149).

^{37.} Wet van 25 april 2014 op het statuut van en het toezicht op kredietinstellingen (*BS* 7 mei 2014, p. 36.794).

^{38.} Koninklijk besluit van 14 november 2008 tot uitvoering van de wet van 15 oktober 2008 houdende maatregelen ter bevordering van de financiële stabiliteit en inzonderheid tot instelling van een staatsgarantie voor verstrekte kredieten en andere verrichtingen in het kader van de financiële stabiliteit, voor wat betreft de bescherming van de deposito's, de levensverzekeringen en het kapitaal van erkende coöperatieve vennootschappen, en tot wijziging van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten (*BS* 17 november 2008, p. 61.285).

^{39.} Koninklijk besluit van 16 maart 2009 betreffende de bescherming van deposito's en levensverzekeringen door het Bijzonder Beschermingsfonds voor deposito's en levensverzekeringen (*BS* 25 maart 2009, p. 23.950).

^{40.} Wet van 17 december 1998 tot oprichting van een beschermingsfonds voor deposito's en financiële instrumenten en tot reorganisatie van de beschermingsregelingen voor deposito's en financiële instrumenten (*BS* 31 december 1998, p. 42.104).

^{41.} Wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten (*BS* 4 september 2002, p. 39.121).

^{42.} Koninklijk besluit van 14 november 2007 betreffende de verplichtingen van emittenten van financiële instrumenten die zijn toegelaten tot de verhandeling op een gereglementeerde markt (*BS* 3 december 2007, p. 59.762).